Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

MICHAEL LUKAS MOELLER: RESNICA SE ZAČENJA V DVOJE

Razvoj ne pozna varnosti

Mnoge pare pestijo napeti odnosi, ker preprosto ne komunicirajo dovolj. Psihoanalitik in avtor uspešnic Michael Lukas Moeller je to prepoznal že zgodaj in s svojim delom pomagal številnim parom najti obnovljeno srečo. Resnica se začenja v dvoje *ponuja parom (in ne samo njim) priložnost, da s pomočjo preprostih, a preverjenih načel začnejo odprte in iskrene dialoge, ki jim omogočajo, da prevzamejo nadzor nad svojim skupnim življenjem in dolgoročno srečo v svojem odnosu.*

»Ni več tako imenitno kakor prej, toda to je vendar normalno. Prvo cvetje se je osulo. Ampak tako pač je.« Mnogi pari v svojem odnosu živijo te tolikokrat slišane besede. A ni res; ta resignacija ni potrebna. Naša hišna mizerija ni naraven tek stvari, marveč smo si jo naredili sami. Možnost za boljši odnos obstaja!

Pogovor drug z drugim osrečuje pare. Toda kako? Ključna pot je *bistveni dialog*. Temeljna spoznanja psihoanalize odnosov, ki jih vsebuje, so globoko spremenila življenja neštetih parov. Partnerja krepita svoje komunikacijske sposobnosti, se učita bolje govoriti in poslušati ter se vživljati drug v drugega. To spodbuja globlje zaupanje in živahno povezavo, kar paru omogoča rast. Dialog se lahko uporablja kot oblika komunikacije za pare, pa tudi za vse druge vrste odnosov.

Knjiga je nadvse učinkovit priročnik o tem, kako se pogovarjati v paru, dekle s fantom, žena z možem. Delo je pisano na osnovi dolgoletnih izkušenj in spoznanja, da veliko družinskih težav nastane zato, ker se premalo pogovarjamo. Prezaposlenost in druga bremena ne smejo zadušiti naših pogovorov. Samo če sporočamo sebe drug drugemu, ohranjamo odnos pri življenju. Gre torej za to, da se naučimo pogovarjati se o bistvenem.

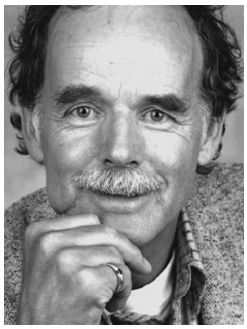
Podatki o knjigi

- Naslov: Resnica se začenja v dvoje
- Podnaslov: Pogovori dvoje
- Četrti natis
- Avtor: Michael Lukas Moeller
- Prevajalec: dr. Janko Bohak
- Urednica: dr. Tanja Ozvatič
- Format: 125 mm x 215 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 228
- ISBN: 978-961-218-933-4
- Cena: 25 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2026

Kontakt

Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Michael Lukas Moeller (1937–2002) je bil nemški psihoterapevt, univerzitetni profesor in pisec. Študiral je medicino in filozofijo in kot psihoanalitik predaval medicinsko psihologijo na Univerzi Johanna Wolfganga Goetheja v Frankfurtu. Raziskoval je pojav, da lahko izmenjava in medsebojna podpora med ljudmi, ki se soočajo z isto težavo, pomagata pri njeni rešitvi. Lahko ga štejemo za najpomembnejšega ustanovitelja novega gibanja skupin za samopomoč v Nemčiji. Razvil pa je tudi metodo samopomoči za pare, ki jo je poimenoval *bistveni dialog* in jo dolga leta širil prek seminarjev.

Iz knjige

»Jasno je, da odvečne dobrine napravijo življenje sámo odvečno.«

Pier Paolo Pasolini[11]

Znanje je danes osrednji proizvod informacijske družbe. Moramo ga izdelovati in porabljati. Kakor vse drugo se širi tudi obseg znanja. Zaradi vedno hitrejšega proizvajanja znanja vsaka informacija hitro zastari. Postajamo odvisni, zasvojeni z informacijami, bolni od njih. Le redkokdaj je jasno, ali nas znanje usmerja ali dela zmedene. Rudolf Augstein: »Tiskana beseda počasi izgublja moč; narašča število tistih, ki zaradi preobilja informacij niso več informirani.«[12] Pričakujemo lahko nauk o informacijski bolezni.

Vera v znanje strokovnjakov je osrednja ovira vsake lastne pobude. To so moje izkušnje na področju skupin samopomoči. Te skupine, ki se same usmerjajo, so se kljub temu izredno hitro razvijale. Ne nazadnje s pomočjo paradoksne vrste poklica: pomočnikov za samopomoč. S svojim znanjem predvsem sporočajo, kdaj in kako gre dobro ali celo bolje brez znanja strokovnjakov. To je teoretično zapleteno; kajti oni učijo, da je bolje ne učiti. Toda praktično se to obnese. V poldrugem desetletju sem izkusil, kako je mogoče skupine samopomoči uspešno zbuditi, da zažive, in jih spodbujati.

Odločno sem torej za zmerno znanje: kar najmanj, samo toliko, kolikor je potrebno. Radi pozabljamo: če merimo ob svetovni eksploziji znanja, postajajo tudi najbolj znanja željni in marljivi za učenje med nami vsak dan bolj neumni. In poredko mislimo na to, da obstoji tudi prevelika količina znanja, ki je lahko strupena. Danes je pomembno vedeti, kakšno znanje potrebujemo za živo življenje. »Jasno je, da odvečne dobrine napravijo življenje sámo odvečno.« Ta Pasolinijev stavek je zame tisto življenjsko znanje, za katero gre. Velja tudi za znanje iz znanosti.

K razveseljivemu področju temeljnega znanja spada na primer védenje, zakaj pogovori v dvoje ne uspevajo. Kajti če to vemo, bodo uspevali.

Deljeno veselje je dvojno veselje – deljeno trpljenje je polovično trpljenje.

Osnovni zakon odnosa

Naša naklonjenost do drugega raste, kolikor več vemo drug o drugem. To je klasičen rezultat socialne psihologije in raziskav človeškega vedenja. Tega spoznanja pa ne znamo izkoristiti za medčloveške odnose.

Mnogi se boje nasprotnega. Z razdaljo hočejo zakriti svoje slabosti. Vendar lahko neko vez zelo utrdimo, če nam uspe drugemu priznati lastne negotovosti in bojazni. Simpatija dobesedno pomeni sočutenje. To sočutenje se najbolj učinkovito krepi, če se drugemu zaupamo. Tako raste simpatija. Moramo si le pridobivati priložnosti, da lahko razvijamo sposobnost gledanja na svet z očmi drugega. Pogovori v dvoje so za to kakor ustvarjeni. To je izkusil že vsak izmed nas. Toda čudno: te svoje izkušnje ne uporabljamo.

»Deljeno veselje je dvojno veselje – deljeno trpljenje je polovično trpljenje.« Ta preprosta enačba je temeljni zakon odnosa. Jasno razloži, zakaj nas življenjske vezi kljub vsem nevšečnostim tako silovito privlačijo.

Ženske so bolj nadarjene za pogovor kakor moški. So bolj čustvene, odprte za bojazen in odvisne od razmer. To so v razvitejših kulturah tri najpomembnejše duševne razlike med spoloma. Izjeme so tudi pri nas. Praviloma pa se ženske izpovedujejo odkriteje kakor moški. Zato bi morale biti deležne več simpatije. Drugače povedano: morale bi biti bolj ljubljene od moških. Po najnovejših izsledkih tega skoraj ni mogoče več prikrivati. Kajti moški si bolj kot ženske želijo ohraniti odnos.[13] Bolj ljubijo svoje žene kakor one njé. Zdi se torej, da so ženske v življenju parov bolj ljubljena bitja. Kljub temu pa očitno ne najdejo več dobrega dostopa do svojih redkobesednih moških. Zdi se, da se jih možje oklepajo na poseben način: ženo hočejo obdržati v hiši. Evropska komisija v Bruslju je glede enakopravnosti izstavila nemškim moškim slabo spričevalo: le 26 % si jih želi enako razdelitev vlog v zakonu (oba poklicno zaposlena, oba si delita družinsko delo);